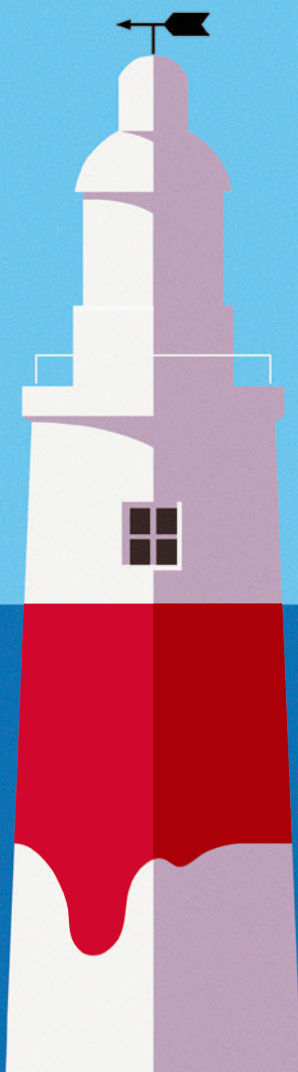

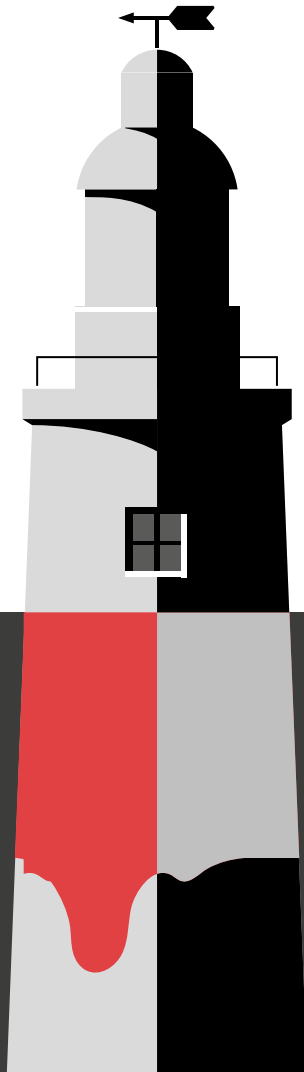
PETER MAY

TICHÁ SMRT

PRODÁNO
4,5
miliónu
AUTOROVÝCH ROMÁNŮ
U KISKILAN

HOST

PETER MAY

TICHÁ SMRT

Přeložila Linda Kaprová

BRNO 2021

A SILENT DEATH © Peter May, 2020

Translation © Linda Kaprová, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0662-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-0663-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0664-4 (MobiPocket)

Pro Jona Rileyho

Ať žijí blázni, podivíni, rebelové, potížišti, ti, kteří nezapadají. Ti, kdo vidí věci jinak a neradi se nechávají svázat pravidly. Můžete je citovat, nesouhlasit s nimi, oslavovat je nebo je pomlout, ale nikdy je nemůžete přehlížet, protože právě oni mění svět.

Steve Jobs

PROLOG

Když onoho teplého květnového večera zhasíná, vůbec netuší, že zanedlouho způsobí krveprolití. A následně smrt. Dobré úmysly tak často dláždí cestu k tragédii.

Nejprve ho zaujme měsíc. Nedokonalý kotouč se odlepjuje od černi Středozemního moře a vrhá odlesky na hladinu, která jako by byla odlitá z kouřového skla. Až do dnešního večera se nedalo rozpoznat, zda se úplněk teprve blíží, nebo už minul, protože v uplynulém týdnu zůstávalo nebe nezvykle zatažené. Připadá mu, jako by uplynula celá věčnost od chvíle, kdy naposledy stál tady na terase a upíral pohled k obloze, jež se teď pracně pokoušela prodrat světelným smogem hustě obydleného andaluského pobřeží. Mraky se však již vyplakaly na vyprahlou půdu, odtáhly pryč a pod vymeteným nebem začala téměř okamžitě pučet nová zeleň.

Vedro se vrátilo a s ním i příslib každodenní rutiny nepolevujícího slunce. Čím by si jinak zdejší pobřeží vysloužilo název Costa del Sol? Takhle tu bude vypadat celé léto až do podzimu, jenž ovšem zůstával dosud daleko. Divoký krutý žár, který pouze výjimečně zchladí déšť, tu kulminuje v době, kdy dorazí zástupy turistů a znehodnotí místní pláže. Slunce jim opéká bílou kůži

nejprve doruda, později dohněda, zatímco starousedlíci se raději stahují do stínů vysokých budov v úzkých uličkách, přes den spí a na jeho sklonku s ústupem vedra večerí.

Teď o půlnoci je vzduch svěží. Palmovými listy na zahradě za bazénem šepotá váněk od moře a večerem se nese vrzání cikád. Teprve když zhasne bazénová světla, všimne si, že za zdí se z vedlejšího domu, který by měl tonout ve tmě, šíří tlumená záře. Z posuvných skleněných dveří se na terasu plazí pruh světla a vrhá na terakotovou dlažbu protáhlé stíny opalovacích lehátek.

Ztuhne. Za oknem obývacího prostoru se pohne něčí silueta a na vteřinu protne světlo linoucí se ze dveří. Rozbuší se mu srdce. V hlavě mu tepe a prudce se mu zvýší tlak. Doktor by ho jistě pokáral. Copak neužívá diuretika, jak mu předepsal? Muž v jeho věku na sebe musí být opatrný.

Vyschne mu v ústech. Vybaví si těch pár návštěv u Iana na terase. Ve skleničkách, z nichž se sousedem upíjeli harriský gin, se strkaly kostky ledu s nakrájenou grapefruitovou dužinou. Sympatický mladík. Skot. Hovořil ovšem univerzitní angličtinou, příjemně melodicky. Možná ani zas takový mladík nebyl, jenže se sedmi křížky na krku jednomu připadá mladý kdekdo. Vlastně se nikdy nezamyslel nad tím, kolik Ianovi vůbec může být. Čtyřicet? Dnes se věk odhaduje těžko. Vlasy však Skotovi zatím nijak výrazně neprošedly a štíhlé, rovnoměrně opálené tělo si udržoval ve skvělé kondici. Kéž by se on sám mohl vrátit do Ianova věku. Ačkoli si uvědomoval, že on takový fešák ani zamlada nebyl.

Ráno mu soused bodře zamával přes zeď mezi jejich zahradami. Prý si s Angelou vyrazí na pár dní na jarní

dovolenou. Do Barcelony. A pak na jednu dvě noci do Sitgesu.

Na dovolenou? Opravdu? Kdo s takovým bydlením potřebuje jezdit na dovolenou? Vzpomínky mu zalétnou k časům, kdy pracoval v centru Londýna. Vybaví si, jak ještě za tmy dojížděl studeným anglickým ránem do vydýchané kanceláře a pak s očima přilepenýma k obrazovkám sledoval na grafech růst a pokles finančních trhů, jako by hleděl na vlny rozbouřeného oceánu. Tohle měli s Ianem společné. Poskytovalo jim to jediné téma k hovoru, a když ho vyčerpali, vyplňovalo mlčení jen cinkání ledu ve skleničkách.

A právě u Iana doma teď někdo byl, přestože sousedé odjeli na dovolenou. Napadne ho, že se půjde podívat zblízka. Jenže co když ho vetřelec zpozoruje? Kéž by znal Ianovo telefonní číslo, zavolał by mu a zeptal se ho, co dělat. Jenže kontakt si na sebe nikdy nevyměnili. Proč ostatně.

Chvilí zůstane bezradně stát na terase a jen se diví, proč se nespustil alarm. Světlem znovu přejde stín. Zcela bezostyšně. A tak se rychle otočí a pospíchá dovnitř pro telefon.

Když policista na recepci přijme hovor, na služebně sedí jen tři jeho kolegové. Muž má pocit, že si ho Cristina za skleněnou přepážkou před chvílí tajně prohlížela, a když zvedl oči, uhnula pohledem. Vždycky mu připadalo, že na něho ženy letí. A to přesto, že už mu dávno není dvacet a na konto si připsal celou sérii zkrachovalých vztahů, které skončily, jakmile ho partnerky trochu víc poznaly.

Cristina se ve skutečnosti dívala na vlastní odraz. Kdyby zaostřila za sklo, nejspíš by ji překvapilo, že si ji

kolega uznale měří. Zrovna totiž přemítala o tom, jak staře a ztrhaně si připadá. Oslavila třicáté narozeniny, od středního věku ji dělila už jen dekáda, pod očima se jí černaly kruhy a v koutcích se objevily vrásky. Na vlasech stažených jako obvykle do přísného ohonu se už ukazovaly černé odrosty. Zalitovala, že se kdy rozhodla odbarvit na blond. Stojí to moc práce. Brzy jí navíc určitě začnou u kořínek šedivět. Naštěstí si i po porodu alespoň zachovala pěknou postavu. Zůstala štíhlá a drobná. Kolegové se nad ní tyčili jako obři, a to i ti nejmenší. Odvrátila pohled právě ve chvíli, kdy policista z recepcie oznámil:

„Máme tu podezření na vloupačku v La Palomě.“

Diego chvatně vzhledne od karet. Nepatrně nakloní hlavu k rameni a prosebně zvedne obočí. Cristina pochopí, že ji žádá, aby s Matiasem vyrazila místo něho. Do konce směny mu zbývá jen půl hodiny a doma ho čeká manželka s uplakaným novorozeným miminkem. Vrátila se z porodnice sotva před pár dny a zoufale se potřebuje vyspat.

Cristina si vzdychne. Dobře ví, že její místo v tomhle pánském klubu je jen úlitbou kvótám. Navíc ji potřebují, aby prováděla osobní prohlídky podezřelých žen. Nadřizení jí nikdy nesvěří nic zásadnějšího než dopravní nehodu. A to i přesto, že policejní akademii v Ávile absolvovala s vyznamenáním a při cvičné střelbě v Esteponě opakovaně dosahuje nejlepšího skóre. Pokud však s Matiasem pojedou Diego, dostane se domů až za kdovíkolik hodin. I kdyby se nakonec jednalo jen o falešný poplach, čeká policisty ještě nekonečné papírování.

„No dobře,“ uvolí se Cristina a v tu osudovou chvíli netuší, že jí tohle vstřícné gesto rozvrátí život v trosky.

Z podzemního parkoviště pod policejní stanicí se do liduprázdných ulic Marvini vynoří bílý terénní nissan s bílými, modrými a oranžovými majáky na střeše. Řídí Matías. Projíždějí s Cristinou kalužemi tmy mezi mdlé svítícími pouličními lampami a na kruhovém objezdu na kopci se jim otevře výhled na zvlněnou krajinu zalitou měsícem. Až ke vzdáleně se třpytícímu moři se táhnou hektary čerstvě olistěných vinic a na kdysi panenských svazích se černají shluky nevzhledných budov. Mnohé z nich padly za obět finanční krizi, která před lety ukončila stavební boom v této části španělského pobřeží. Některé zůstaly opuštěné, jiné se po dostavbě svých obyvatel nikdy nedočkaly. Nad nimi se proti hvězdnatému nebi rýsuje zubatý stín pohoří Sierra Bermeja a dole v srpku zálivu pomrkávají světla Santa Any de las Vides.

Matías se řítí ostrými serpentínami, které se klikatí dolů k moři, a v prudké zatáčce mine rodinný obchůdek se zeleninou v přízemí cihlového domu. Vlevo se v náručí kopců choulí shluk bílých chalup. Po dálnici A7 směrem na západ se ani ne za čtvrt hodiny dostanou ke kruhovému objezdu, odkud silnice strmě stoupá k La Palomě. Zde si bohatí Evropané a v poslední době také Rusové za miliony eur staví své honosné haciendy s dechberoucím výhledem na moře.

Vilu na adrese uvedené v hlášení obývá podle databáze britský občan Ian Templeton. Dům se hrdě vyjímá na strmém útesu sedmnáct metrů nad silnicí, takže svým majitelům o jasných zimních ránech nabízí ničím nerušený výhled na stíny horských štítů severní Afriky. Obzoru na jihu dominuje Gibraltarská skála, jejíž postříbřené obrysy vykusují do hvězd svou velkolepou siluetu.

V sousedním domě se svítí. Právě jeho majitel vloupání nahlásil. Ovšem než se za ním policisté stihnou vydat, všimnou si, že vysoké křídlo černě natřené kované brány k Templetonově vile zůstalo pootevřené. Venku dvěma koly na chodníku parkuje mercedes třídy A. Cristina by nedokázala vysvětlit, čím brána vzbudila její podezření. Když však Matías zastaví a vystoupí z policejního SUV, zjistí, že vrata někdo otevřel násilím.

Rukou naznačí otočení klíčkem a Cristina vypne motor. Nastalé ticho rychle opanuje cvrkání cikád. Cristina tiše vyklouzne z auta a připojí se k Matíasovi. Nahlédnou okénkem do zaparkovaného sedanu. Na sedadle spolujezdce leží křížový klíč na kola. Ani jeden z policistů se nepozastaví nad zjevným faktem, že zloději zpravidla nejezdí mercedesy třídy A.

Matías rozepne pouzdro a vytáhne svůj služební SIG Sauer SIG Pro ráže 9 milimetrů. Také Cristina tasí. Vyschlo jí v ústech. Držet zbraň v ruce je pro ni z tréninku střelby důvěrně známý pocit. Přesto jako by pistole ztěžkla. Strach jí přidává na váze. Cristina z ní při ostré akci ještě nikdy nevystřelila. Ani nečekala, že by to kdy musela udělat.

Její kolega vkročí bránou na příjezdovou cestu z přírodního kamene vedoucí mezi vysokými palmami a bujným porostem kvetoucích keřů. Cristina ho obezřetně následuje. Hlavní míří vzhůru, loket přitisknutý k boku. Vdechne teplý vzduch plný opojné vůně. Rozpozná v ní jasmín. Z levé strany k domu přiléhá dvojitá garáž, kolem níž se vine cestička do přední zahrady k obří kamenné terase s výhledem na blyštící se přelivový bazén. Na konci příjezdové cesty se po schodech vystupuje k zastřešenému hlavnímu vchodu s vysokými sloupy. Masivní dveře

pobité hřeby zůstaly pootevřené a tichem za nimi se šíří žlutavý přísvit. Matías mávne na Cristinu, aby obešla vilu z pravé strany, a sám se vydá opačným směrem k bazénu. Doufá, že by skleněnými dveřmi na terasu mohl vetřelce zahlédnout. Bude lepší nejdřív zjistit, s kým nebo čím mají tu čest, než vtrhnou dovnitř.

Cristina se kolem domu proplížila až na okraj terasy. Po kamenné dlažbě se k bazénu táhnou obdélníky světla. Cristina se opatrně krade po jeho obvodu a pokouší se nahlédnout do nitra domu. Víceúrovňový obývací prostor ozařují neviditelné lustry. Na mramorové podlaze leží huňatý bílý koberec a na něm stojí velká pohodlná křesla s pohovkou. Jednotvárnost bílých stěn tonoucích ve stínu ozvláštňuje pestrá sbírka moderního umění. Nikdo tu však není a chodba se ztrácí ve tmě.

Cristina periferním pohledem zahlédne na opačné straně terasy pohyb. Matías o cosi ve tmě zakopl. Ozve se hlasité zařinčení a po dlažbě se rachotivě sklouzne jeho sig sauer. Cristině vylétne srdce až do krku.

Z ložnice předělané na domácí kancelář právě vychází muž, který si říká Ian Templeton. Zaslechne z terasy hlomoz a ztuhne v půli kroku. V ruce drží několik složek s dokumenty. Stojí úplně bez hnutí a srdce mu tluče, jako by se mu někdo pokoušel probít ven z hrudi. Vrátil se do pracovny a zhasne stolní lampu. Odloží dokumenty na naleštěnou desku, rychle otevře zásuvku a z ní vytáhne poloautomatický Glock 17. Jedno okno vede do zahrady. Ian Templeton se přitiskne ke zdi a opatrně vyhlédne do tmy.

Ve světle, které se z obývacího pokoje line ven na terasu, zpozoruje mezi stíny obrys. Míří k tmavému hloučku

palem. Postava se pohybuje se zvláštní ladností. Templeton se rychle odvrátí od okna a přitiskne se opět ke stěně. Tvář má napjatou jako strunu. Celou dobu mu bylo jasné, že se to jednou může stát. Že ho najdou. Přijdou si pro něj. Věděl však také, že ho nedostanou bez boje. Radši přijít o život než se jim dostat do rukou.

Přesto ho téměř přemůže lítost. Ještě před pár lety žil bez obav. Když smrt neznamená nic, strach nemá žádnou moc. Zato dnes... Dnes má pro co žít. Co ztratit. Štěstí, o jakém se mu ani nesnilo. Copak mohl tušit, že jednou potká i jeho?

Napadne ho, jestli by ji raději neměl vzbudit. Odešla si lehnout. Usoudí však, že pro ni bude bezpečnější o ničem nevědět. Samozřejmě uslyší výstřely. Jenže tou dobou už bude po všem. Nebudou mít důvod jí ublížit. Ona za nic nemůže.

Sevře pistoli pevněji. Cítí, jak se mu potí dlaň. Tiše vyklouzne na chodbu, proplíží se kolem ložnice a zhasne v obyvacím pokoji. Dům i zahrada se pohrouží do tmy. Za třpytem měsíce na hladině bazénu stříbrně pableskuje Středozemní moře jako černý lak. Templeton se ostražitě vrací chodbou k pootevřeným vstupním dveřím. Po dlaždicích se táhne úzký proužek světla z ulice.

Venku se Cristina vrací stejnou cestou zpátky za dům, do míst, kudy sem s Matiasem z ulice vstoupili. Předpokládá, že on mezitím vilu stihl obkroužit a připojí se k ní. Nemá smysl se dál pokoušet o nenápadnost. Ten, kdo je uvnitř, o nich ví. Po Matiasovi však jako by se zem slehla. Cristina si olízne oschlé rty a vystoupá po schodech k portiku. Dveře zůstaly pootevřené. Cristinin stín vrhaný pouličními lampami dopadne do předsíne

a prozradí její přítomnost komukoli, kdo by se v ní ukrýval. Kde ten Matías u všech čertů vězí?

Na prahu Cristina zaváhá. Těsně za okrajem zorného pole vytuší čísi přítomnost a strach ji úplně paralyzuje. Na tohle ji výcvik ani roky ve službě nepřipravily. Ohlédne se ke garáži. Tolik by si přála, aby se Matías konečně zjevil, ale po kolegovi ani památky. Vtom se na mramoru v chodbě za dveřmi ozvou tiché kroky. Cristina ví, že musí jednat.

„Policie!“ křikne. Vlastní hlas jí připadá neprůrazný a zároveň nepřiměřeně silný. Jeho ozvěna ji přiměje vyrazit vpřed. Uchopí pistoli oběma rukama a rychlým obloukem ji zvedne do výše ramen. Hbitou piruetou vklouzne do dveří a namíří hlaveň do tmy.

Templeton vidí její obrys. Představuje pro něho snadný terč, i kdyby tak nevynikal v přesné mušce. Ukazovákem polaská spoušť. Vtom chodbu za jeho zády prořízne světlo. Pochopí, že ho napadli ze zálohy. Nebezpečí ho zaskočilo z úplně opačného směru. Prudce se otočí. V záři otevřených dveří se rýsuje něčí silueta. Templeton vypálí. Jednou, dvakrát, potřetí.

Slyší ji překvapeně zalapat po dechu. Pak šokem. A nakonec se Angela s táhlým posledním vzdechem zhroutí k zemi. Hlava jí děsivou tíhou mrtvého těla udeří o mramor. Lebka zapraská jako rána z pušky a Templeton nedokáže zadržet zmučený výkřik, který se mu dere z hrdla.

Svěsí ruku podél boku, glock mu vypadne z prstů. Také pistole třeskne o zem jako výstřel. Pach nitroglycerinu, který prostupuje vzduch kolem něho, sotva vnímá. Třemi kroky je u ní. Přiklekne a okamžitě ucítí, jak mu krev prosakuje látkou na kolenou. Téměř černá tekutina se rozlévá po mramoru. Červenou barvu spolkl stín.

Světlo ze dveří však stačí, aby jí viděl do obličeje. Z otevřených nevidoucích očí jí hledí nevěřící úžas.

Zvedne ji do náručí, zapřísahá ji, ať ho neopouští. Ženu, která nosí jejich dítě a všechny jeho naděje na budoucnost. Ona však jeho prosby už neslyší. Náhle ho oslní nečekaná záplava světla a černá louže, která se roztéká po chladných dlaždicích, zaplane jasně rudou barvou. Templeton se ohlédne přes rameno. Pistolí v natažených rukou na něho míří mladá policistka. Obličej se jí úplně odkrvil. Je bílá jako stěna. Zoufale se snaží zklidnit zbraň v třesoucích se prstech.

„Ani hnout!“ zaječí na něho. Taková absurdita, prolétne mu hlavou. Hnout? Kam? Proč? Vždyť to nemá smysl. Nic už nemá žádný smysl. Angela je mrtvá. A prázdnotu v jeho nitru náhle zaplaví zuřivost.

„Tys ji zabila!“ Připadá mu, jako by místo něho zařval někdo jiný. Slyší slova pronesená anglicky. V agónii. Opravdu vyšla z jeho úst? Nic z toho se určitě ve skutečnosti neděje. Vtom ho přemůže druhý nával vzteku. Znovu zakřičí na tu pitomou husu, co na něho míří pistolí. „Tys ji zabila, ty mrcho!“

Cristina se chvěje od hlavy k patě, s vypětím sil se pokouší ovládnout. Prudce zavrtí hlavou. „Já ne! To vy!“ brání se španělsky. „Vy jste ji zabil!“ A stejně jako člověku, který jí klečí u nohou, také jí připadá, jako by místo ní promluvil někdo jiný.

Do chodby za jejími zády se vbelhá Matías s nejistě namířenou pistolí a na okamžik odvede její pozornost. Přichází tak strašně pozdě.

Cizí muž promluví španělsky. Tentokrát se mu v hlase neozývá jen bolest a hněv, ale i nenávisť. „To kvůli tobě jsem vystřelil. Tys ji zabila! Ty!“

1. KAPITOLA

Mackenzieho stresovalo, že nepřijde včas. Nesnášel to. Celou svou existenci postavil na tom, že se nikdy nepozdí. Lpěl na tom do takové míry, že si všechny hodiny včetně náramkových nařizoval tak, aby se o pět minut předcházely. Přestože věděl, že jeho svět je o pět minut napřed, vyvíjel tím sám na sebe psychologický tlak. Zrychlit. Být vždy dokonale přesný.

Ačkoli si to přiznával jen s největším sebezapřením, převzal — nebo snad podědil — tento zvyk po strýci. Také on si nařizoval hodinky o pět minut napřed, přičemž jakoukoli nedochvilnost trestal rákoskou. Přesněji řečeno holí. Starosvětskou vycházkovou holí se zahnutou onyxovou rukojetí a se suký v pravidelných patnácti-centimetrových rozestupech. *Pan Švihák*, jak jí přezdíval. Strýcova představa humoru. Bolelo to jako čert.

Dnes Mackenzieho zdržela čtvrtetní dopravní zácpa. Práce na silnici A4020. Okolnost, kterou nemohl ovlivnit. A přestože měl podle hodinek dvacetiminutové zpoždění, pro jednu se mohl utěšovat vědomím, že je to ve skutečnosti jen čtvrt hodiny.

Jeho příliš bujná představivost mu vnutila obraz Alexe, jak postává u školních vrat. Kolem něho se na Oaklands Road trousí poslední opozdilci. Kde je konec všem těm rodičům, kteří přijeli vyzvednout ratolesti svými SUV, rodinnými kombi a džípy, jimiž ještě před deseti minutami ucpávali úzkou ulici před školou?

Odbočil z Boston Road, minul hanwellskou pobočku pošty, zrychlil kolem cihlových řadovek s ubohými předzahrádkami a už zdálky viděl osamělou postavičku

syna, jak stojí před edwardiánskou budovou základní školy. Příliš velké sako na něm plandalo. Takhle si Susan představovala šetrnost. Když mu bude letos velké, příští rok padne akorát, a pokud přes léto kluk moc nevytáhne, možná s ním vystačí i třetí rok. Kdyby bylo tepleji, Alex by si ho nejspíš svlékl a protáhl uchem sportovní tašky. Od severovýchodu však foukal studený vítr a Alex se choulil zimou. Málem se v tom saku ztrácel. Otcí, který se už tak cítil dost provinile, v něm připadal ještě zubořenější.

S opozdilci se však Mackenzieho fantazie zmýlila. Bylo neuvěřitelné, jak rychle se dokáže škola úplně vylihnit, v té pečlivě nacvičené každodenní choreografii aut, která čekají s běžícím motorem u obrubníku a vzápětí jedno po druhém odjíždějí. To Mackenzie musel za svých mladých let do školy chodit pěšky, i kdyby trakaře padaly. Pamatoval si deštivá zimní rána, kdy mu zčervenálá lýtka rozdíraly mokré holínky a stehna, na něž se mu lepily promáčené krátké kalhoty, ho štípala chladem. Vzduch ve třídě vlhl párou stoupající z kabátů rozprostřených po radiátorech.

Věděl, že Alex bude nešťastný, a navíc nestihne dorazit včas na zápas šest na šest s klubem z londýnského Hayesu. Přestože to na hřiště bylo pěšky sotva deset minut, rodiče chlapci vštípili, aby vždycky na někoho z nich počkal. Tentokrát se však za synovou rozmrzelostí ukrývalo víc než jen promeškaný zápas. Mackenzie to poznal hned, jak zastavil u brány. Alex se sklopenou hlavou otevřel dveře auta, hodil tašku na zadní sedadlo a beze slova usedl vedle otce.

Mackenzie se na něho upřeně zadíval. „Co se stalo?“
„Nic.“

„Nezlob se, že jedu pozdě.“

Chlapec lhostejně pokrčil rameny a otec udiveně svraštil obočí.

„Co je ti?“

„Povídám, že nic. Nemohli bychom už konečně vyrazit, prosím? Sám říkáš, že jedeš pozdě. Tím pádem jedu pozdě taky.“ Oči stále klopil k podlaze.

Mackenzie položil chlapci dlaň na tvář a natočil si ji k sobě. Na pobledlé kůži zřetelně viděl slané stružky od zaschlých slz. Dítě mělo zarudlé oči. „Nikam nepojedeme, dokud mi to nepovíš.“

Alex odtáhl hlavu a pevně tiskl rty k sobě.

„Myslím to vážně. Jestli si dneska chceš zahrát fotbal...“ Chlapec už v devíti letech projevoval úžasné nadání na obě nohy.

Alex se zhluboka nadechl a roztřeseně si dlouze vzdychl. Otevřel aktovku, vytáhl tři zmuchlané papíry popsané z obou stran, a aniž se na otce podíval, strčil mu je pod nos. Mackenzie poznal synův charakteristický škrabopis. Titulní stránka nesla název: *Co jsem dělal o prázdninách*. Nad ním stálo velkými červenými číslicemi hodnocení 0/25 a pod tím sevřeným rukopisem: *Příliš velká, neuhledná písmena!!!*

„Ani si to nepřečetla,“ postěžoval si Alex.

Na chvění papírů začalo být patrné, že se Mackenzieho zmocňuje vztek. Vytrhl klíč ze zapalování a otevřel dveře. „Pojď.“

Alex na něho polekaně vykulil oči. „Co chceš dělat?“

Mackenzie výmluvně zamával slohovou prací. „Vyřešíme tuhle záležitost.“ Rázně obešel auto a otevřel dvířka na straně spolujezdce.

„Tati, prosím tě, nech toho. Vykašli se na to.“

„To teda nevykašlu.“ Chytil Alexe za paži a vytáhl zdráhajícího se chlapce ze sedadla. Se synovou učitelkou se viděl jednou na třídní schůzce. Mladá žena. Skoro by se dalo říct žába. Slečna Willowová. Nemohlo jí být víc než pětadvacet. Na jeho vkus si až příliš zakládala na svém zevnějšku. Popadl Alexe za ruku a rychlým krokem ho vlácel školní bránou k postrannímu vchodu.

Ucítil typický pach vzdělávacích institucí, jaký si pamatoval i ze svých školních let. Možná za to mohl tentýž prostředek na mytí podlah.

Alex měl třídu ve druhém patře na konci chodby. Dveře zůstaly otevřené a slečna Willowová se dosud u stolu pracovala štosem žákovských slohů. Když dovnitř Mackenzie přivlekl svého syna, zaskočeně vzhlédla. Překvapení však vzápětí vystřídal úlek. Mackenzie dopochodoval až k ní a zlostně pleskl slohovou prací navrch ostatních.

„Co to má znamenat?“

„Promiňte?“

„Neprominu. Alex mi říkal, že jste jeho sloh ani nečetla.“

„Já...“

„Nula bodů z pětadvaceti, protože píše moc velká písmena? To myslíte vážně?“

„Tati, prosím tě!“ Chlapec se Mackenziemu vytrhl. Tvář mu zrůžověla hanbou.

Otec si ho však nevšímal. „Zavrhla byste teorii relativity jenom kvůli tomu, že Einstein škrábe? Ten pro změnu psal zase moc drobně. Vyložene blechy. Jo a mimochodem, víte vůbec, co je diakritika? Co ji taky někdy použít? ‚Neuhledná‘ — doufám, že máte k výuce jazyka příslušnou kvalifikaci.“

„Samozřejmě.“ Slečna Willowová se vzpamatovala z prvního útoku a vzchopila se k obraně. „Dvouboj s dramatickou výchovou.“

„Ach! Dramatická výchova!“ pronesl teatrálně Mackenzie. „Takže tam jste si vyvinula tu svoji zálibu ve vykřičnicích.“ Sáhl pro Alexovu slohovou práci a zamával jí učitelce před obličejem. „Nestačil vám jeden. Ani dva. Kdepak, radši tam vrazíme rovnou tři! To je panečku drama! Na sociálních sítích určitě v pořádku, ale ve třídě mého syna ne. A ještě jedna poznámka na okraj. Vykřičník se vyvinul z latinského *io*, což je citoslovce nadšení. Kdybyste se bývala obtěžovala seznámit i s obsahem, možná byste synovi takových znamének nadšení udělila i víc. Dal si s tím velkou práci. Mohla jste si to aspoň přečíst.“ Vztekle práskl slohem zpátky na štos ostatních.

Slečna Willowová zrudla a spodní ret se jí chvěl přemáhaným pláčem. Mackenzie se otočil, opět chytil Alexe za ruku a vypochoďoval s ním ze třídy. Teprve u brány, když trochu vychladl, si všiml, že se synovi po tvářích koulejí slzy.

„Co je? Co se stalo?“ divil se upřímně zmatený Mackenzie.

„Jsi hroznej!“ zaječel chlapec. „Jsi fakt hroznej! Ještěže jsi od nás odešel. Teď mi bude máma muset najít jinou školu.“ Rozčileně pohodil hlavou k budově za jejich zády. „Vždyť už se tam nemůžu ani ukázat!“

Mackenzie své reakce náhle zalitoval. On se přece syna jen zastal, jak by to určitě udělal každý správný otec. Ohlédl se a v okně třídy uviděl stát slečnu Willowovou. Poznal, že i ona pláče. Otevřel dveře auta. „Tak už pojď,“ vyzval Alexe. „Přijedeme pozdě na zápas.“

Uslzený chlapec se vztekle posadil, založil si ruce na prsou a trucovitě našpulil rty. „Teď už stihnu leda to, jak ho rozhodčí odpíská.“

Těsně před odbočkou na Westlea Road uviděl ve zpětném zrcátku blikat modrý maják. Boston Road teď v období klidu mezi koncem školy a začátkem dopravní špičky zela prázdnotou. Širokou silnicí lemovaly platany zelenající se jarním listím a za cihlovými zdmi se schovávaly pseudotudorovské dvojdomky. Zpozoroval, že mu policista za volantem ukazuje, aby zastavil.

Mackenzie si povzdychl. Nevšiml si, že se ručička tachometru přehoupla přes padesátku. V hlavě si stále dokola přehrával svůj střet s učitelkou. A pokaždé mu znovu a znovu unikalo, v čem se měl zachovat jinak, přestože věděl, že lepší řešení zjevně existovat muselo. Alex se proměnil v černou díru vyzářující nenávist a připravoval otce o veškerou energii.

Mackenzie stáhl okénko a policista se k němu naklonil. „Poprosím vás o řidičský a technický průkaz.“

Mackenzie vylovil požadované dokumenty z vnitřní kapsy a mlčky čekal, až si je policista prohlédne.

„Pane řidiči, víte, že jste jel rychlostí pětadesát kilometrů v hodině v oblasti, kde je nejvyšší povolená rychlost padesát?“

„Nevšiml jsem si toho,“ přiznal omluvně Mackenzie. „Uvědomil jsem si to, jakmile jsem vás uviděl v zrcátku. Moc mě to mrzí.“

„Kdybyste v téhle rychlosti srazil dítě, tak vás to bude mrzet ještě víc.“ Policista pohlédl na zamračeného chlapce na předním sedadle a vytáhl blok a propisku. „Povolání?“

„Policista.“

Muž překvapeně trhl hlavou. „Vy jste od policie?“

„Patnáct let jsem dělal u metropolitní. Příští týden nastupuju ke státní kriminálce.“

Policista zasunul blok zpět do náprsní kapsy. „To jste měl říct hned.“

„Proč?“

„Protože bych si vás nezapsal.“

Mackenzie se zamračil. „To nechápu. Jen kvůli tomu, že jsem polda, ještě nestojím nad zákonem.“ Odmlčel se. „Chcete naznačit, že byste mě nechal jít?“

Policista se na něho zvláštěně podíval, jako by nevěděl, jestli Mackenzie mluví vážně. „Napadlo mě to,“ odpověděl neutrálně.

„V tom případě to budu muset ohlásit.“ Mackenzie sáhl přes Alexe do přihrádky v palubní desce a vytáhl odtamtud černý zápisník s tužkou. „Budu potřebovat jméno a služební číslo...“

Policistův pohled by dokázal vraždit. „Kdybyste strávil nějakou dobu u dopravní policie, pane kolego,“ odpověděl suše Mackenziemu, „tak byste věděl, že je zcela na mém uvážení, zda vám udělím jen napomenutí, nebo pokutu. V tomto případě to vyřešíme domluvou.“ Vyznělo to téměř výhrůžně. Prudce se otočil a vydal se ke služebnímu autu.

Mackenzie se podíval na Alexe. Chlapec si ho opovrživě měřil. „Ještě budu rád, když stihnu zápas příští tejdén.“

Za tu dobu, co tu spolu se Susan žili, se Hanwell úplně proměnil. S přílivem polských přistěhovalců se na zchátralé hlavní třídě vyrojily polské obchody a na každém

kroku teď bylo slyšet polštinu. Na předměstí se dokonce otevřela polská škola. Ealing vždycky patřil k žádanějším lokalitám než jeho chudší soused. Když ovšem Mackenzie navrhoval, aby se tam přestěhovali, Susan zapáleně tvrdila, že jakmile se dokončí projekt příměstské železnice, situace se obrátí. S vlastní stanicí získá Hanwell přímé spojení do centra Londýna s dojezdem do dvaceti minut. Ceny nemovitostí vyletí raketově vzhůru. Což pro Susan bude jistě výhoda, pokud se jí podaří docílit toho, aby se dům přepsal na ni.

Mackenzie jako obvykle marně hledal parkování před domem a Alex se ho těch padesát metrů chůze, které je dělily od čísla 23, odmítal držet za ruku. Pospíchal o dva kroky napřed, div že neutíkal.

Alex na hřiště dorazil příliš pozdě, aby ho trenér vybral do první sestavy, takže celý zápas proseděl na lavičce, až na posledních pět minut, kdy ho obsadil jako náhradníka.

Celý hořel, aby už byl doma. Jakmile Susan otevřela, prosmýkl se kolem ní a vyběhl rovnou do patra. Susan se rozkročila se založenýma rukama ve dveřích, čímž Mackenziemu jasně naznačila, že nesmí přes práh vlastního domu. Respektive *jejího* vlastního domu, jak to chápala ona. Přitom hypotéku platil přes deset let Mackenzie.

„Zbláznil ses nebo co?“

Překvapeně se na ni podíval.

„Zdržel jsem se v zácpě. Nakonec jsme přijeli pozdě jen o pětadvacet minut.“

Teatrálně mlaskla. „Mluvím o tom, jak jsi vyhrožoval Alexově třídni.“

Nechápavě se zamračil. „Já přece nikomu nevyhrožoval. A určitě ne slečně Willowové.“

„Ona tvrdí něco jiného. Zrovna mi volal ředitel. Šel úplně do vývrtky! Prý za ním po tvojí návštěvě přiběhla s brekem.“

Mackenzie si vzdychl. „To snad není pravda. Ta ženská si odmítla přečíst Alexův sloh. Dostal nulu jenom proto, cituju, že píše moc velká, *neuhledná* písmena, tři vykřičníky.“

Susan jen zavrtěla hlavou. „Ty se nikdy nezměníš, co? Vůbec ti to nedochází. Takhle s lidma jednat nemůžeš, Johne. O kolik přátel jsi už přišel? Kolik šéfů tě hodilo přes palubu? Možná máš mozek jako kopačák, ovšem o to větší jsi pitomec.“

Zvednutou rukou uřála jeho protesty.

„Já vím, já vím. Někdy si o to vyloženě říkají. Ale proboha, Johne, musíš taky občas použít selský rozum, zapojit diplomacii a svoje nejhorší excesy trochu filtrovat.“ Vzdychla si. „Jenže to ty ne. Náš John má vždycky pravdu, i když ji zrovna nemá, a taky to hned musí všem povědět.“ Odmlčela se jen proto, aby se nadechla. „Jsi úplně mimo, copak to nechápeš? K čemu ti jsou všechny ty zatracené diplomy, když nemáš ani páru, co je to slušnost. Vůbec netušíš, co je ještě společensky přijatelné.“ Pohodila bradou ke schodišti do patra. „A ještě ke všemu před Alexem. Víš, jakou ostudu jsi mu udělal?“

„Vždyť brečel,“ bránil se Mackenzie. „Co jsem měl podle tebe dělat?“

„Nechat to na mně. A víš ty co? Už se radši do ničeho nemíchej. Vyzvedávat děti ze školy budu já. Nechci, aby ses k nim přibližoval.“

Chystala se zavřít dveře, ale Mackenzie vrazil do škvíry botu. „Chci vidět Sophii.“

„Ona tebe ne.“

Tím ho zaskočila. Vzpamatoval se a prohlásil: „Tak ať mi to poví sama.“

„Nemá čas. A říká, že tě má plné zuby.“

Vztekle si odfrkl. „Vždyť je jí sedm, proboha. Sedmi-letá holčička ti neřekne, že má táty plné zuby, pokud jí to do hlavy nenasadí máma.“

Susan se tématu vyhnula. „Mám v plánu požádat o svěřeni do výhradní péče a omezení styku s otcem. Kdyby bylo po mém, tak se s nimi nebudeš vídat vůbec. A teď padej s tou nohou.“ Kopl ho do holeně.

Ucukl a Susan mu přibouchla dveře před nosem.

Dlouho jen stál před domem a v kosti mu bolestivě tepalo. Napadlo ho zabušit na dveře masivním kovaným klepadlem, dát se do křiku a ztropit povyk, až se budou sousedé vyklánět ze dveří a oken. Dokonce i on si však uvědomoval, že by se tím jen ponižoval.

Zaťal pěsti, vrátil se na chodník a pohlédl vzhůru na hrubě omítnutý dům z předválečného období. Bílá fasáda s rezavými mapami už dlouho volala po novém nátěru. Vyměnit okna za dvojitá ho stálo pěknou pátku. Dřív se Susan sdíleli prostornou manželskou ložnici v průčelí, Alexovi zřídili pokoj vzadu a Sophia dostala přístěnek s výhledem na předzahrádku, pokud se jí tak dalo říkat. Záclony v okně se zavlnily a za sklem se zjevil smutný obličejík. Přes odlesky ho téměř nebylo vidět. Mackenzie vzhlédl k dcerce a zalykal se bolestí a frustrací. K nikomu ho nevážalo tak silné pouto jako právě k téhle dívence. Pokusil se o úsměv a zamával jí. Po chvíli se vedle tváře objevila ručka, která jeho gesto váhavě opětovala. Vzápětí dívka zmizela.

2. KAPITOLA

Cristina seděla ve výslechové místnosti, lokty se opírala o stůl, hlavu v dlaních. Palci si masírovala spánky a pokoušela se zmírnit bolest hlavy. Oči ji pálily. Po předběžném hlášení ji sice poslali domů, ale stejně nedokázala usnout.

Velitel stanice Miguel, nebo *Jefe*, jak ho všichni oslovovali, spolu s jejím přímým nadřízeným museli vylézt z postelí a přijet, aby si Matíase a Cristinu každého zvlášť vyslechli. Záleželo na tom, aby se jejich verze událostí shodovaly. Cristina neviděla důvod, proč by se shodovat neměly. Přesto se nedokázala zbavit dojmu, že všechno kladou za vinu jí. Nevěděla, co jim Matías napovídal.

Jakmile podala hlášení, sepsala na počítači v kanceláři zprávu. Uvedla přesně chronologicky veškeré události od chvíle, kdy s Matíasem opustili stanici v Marvině, až po střelbu v La Palomě. Zprávu jejího kolegy jí nikdo neukázal.

Krátce po osmé ráno zavolali Cristině domů, že se má vrátit na služebnu. V doprovodu experta na balistiku, který přijel z Malagy, došla do zbrojnice, kde odemkla zásuvku se služební pistolí. Prý pouhá rutina, uklidňoval ji, aby se ověřilo, zda se ze zbraně střílelo, nebo ne.

„Vůbec jsem nestiskla spoušť,“ ujistila ho. „Neměla jsem důvod.“

Usmál se, přikývl a vložil její SIG Pro do pevné plastové obálky.

Poté strávila na stanici valnou část dne, povětšinou tady, ve výslechové místnosti. Prý se jí přijedou vyptávat

na podrobnosti šarže z Malagy, oznámil jí *Jefe*. Vyšetřovatelé však dorazili až později odpoledne. Dva muži v tmavých oblecích. Padesátník s přísně strážným oceľově šedým ježkem a mladší kolega s vlasy až k límci, které mu neupraveně lezly do čela.

Když konečně odešli, Cristině připadalo, že ji dusili celé hodiny. Znovu jim zopakovala vývoj událostí, který už podrobně popisovala několikrát. Zmáhalo ji vyčerpání a mysl jí začínala odbíhat. K hádce s Antoniem u snídaně, když mu oznámila, že bude muset Lucase do školy odvézt on. K telefonátu sestře pozdě odpoledne, aby ji poprosila, jestli by chlapce po vyučování nevyzvedla. Obtěžovala ji jen s největším sebezapřením, protože chudák Nuri měla svých starostí až dost.

Teď po tolika hodinách se Cristina cítila jen otupělá. Napadlo ji, kdo ji asi jednosměrným zrcadlem v protější stěně pozoruje. Až se konečně dostane domů, budou hádky s Antoniem bezpochyby pokračovat. Rozhořčené diskuze o problémech, které už s mužem nemohli dál přehlížet, jež však neměla nejmenší chuť řešit, obzvláště po událostech uplynulých čtyřiaadvaceti hodin.

Vzdychla a napadlo ji, proč tu ještě musí tvrdnout. A kde je vůbec Matías?

Otočila se za zvukem otevíraných dveří. Dovnitř rázným krokem vešel s chmurným výrazem *Jefe*. Byl poměně, trochu podsaditý a na hlavě se mu ježily krátké stříbrné vlasy. Když stál, s oblibou si zavěšoval palce za řemen pouzdra na služební zbraň nebo si zakládal ruce na prsou. Nikdy se neoháněl svou služební hodností. Neměl to zapotřebí. O jeho postavení jednoznačně hovořily výložky se symbolem obušku doplněným dvěma pruhy. Autorita k němu však patřila stejně samozřejmě

jako přívěsek ve tvaru kříže kolem krku či ray-bany zavěšené v náprsní kapse. S Cristinou jednal vždy spravedlivě. A zdvořile, možná až otcovsky. Měla ho upřímně ráda. Vstala.

„Co se děje, *Jefe*?“

„Posaď se, Cristino.“

„Sedím na zadku už od rána.“

Přinutil se k úsměvu a založil si ruce na prsou. „Dostali jsme z Malagy zprávu o totožnosti toho chlapa, co včera v noci zastřelil ve vile svoji přítelkyni.“

Cristina se nechápavě zamračila. „Vždyť víme, kdo to je. Ian Templeton. Je na té adrese vedený.“

Jefe s vážným výrazem přikývl. „Ano. Jenže pod falešnou identitou, Cristino. Ve skutečnosti se jmenuje Jack Cleland a patří k nejhledanějším zločincům na seznamu britské státní kriminálky.“

Cristina mimoděk užasle pootevřela ústa. „Co udělal?“

„Má na kontě pašování tvrdých drog. A vraždu policisty.“

3. KAPITOLA

Mackenzie si našel garsonku v půdní vestavbě v jedné ze zchátralých ulic na okraji Hanwellu. Patřila postarším manželům, kteří tu bydleli celý svůj společný život. Přilepšovali si k důchodu pronájmem jednoho pokojíku. V pubertě ho obýval jejich nejmladší syn, jehož později ztratili. Když se Mackenzie nastěhoval, na stěnách dosud visely jeho plakáty. Nirvana, Red Hot Chili Peppers, Pearl Jam. Manželé prý neměli to srdce výzdobu odstranit, nicméně dovolili Mackenziemu, aby to udělal on. Jenže ani jemu se do toho nechtělo, a tak na doupě, kde teď přezíval, dosud dohlížel Dave Grohl, Flea a Eddie Vedder.

Všechn nábytek už měl to nejlepší za sebou. Prošoupaným potahem křesla se drala ven pěnová výplň a věkovitou pohovku, na níž se podepsal dávno mrtvý pes, zakrýval přehoz ze sedmdesátých let. Na poškrábaném kancelářském stole pod arkýřovým oknem se kolem monitoru kupily haldy knih, notesů a ohmataných policejních zpráv, pod nimiž se kdesi v hloubce ukrývala klávesnice a myš.

Povlečení na neustlané posteli by si už dávno zasloužilo návštěvu pračky. V polštáři dosud zůstal vytlačený důlek promaštěný od vlasů. Vlétz večer do postele stálo Mackenzieho značné přemáhání.

Nad naštipnutým umyvadlem v rohu viselo zoxidované zrcadlo a na uzounké policiče pod ním, pokryté nánosem vlasů a vousů, se vedle zubní pasty a kartáčku tísnilo Mackenzieho holení, mýdlo a deodorant.

Od domova ho dělilo patnáct minut, přesto se mu život, který znal až do chvíle, kdy si Susan před několika

týdny definitivně prosadila, aby se odstěhoval, zdál nekonečně vzdálený.

K pokoji patřil samostatný záchod na chodbě, který si Mackenzie podle požadavků paní domácí musel uklízet sám. Kuchyň v přízemí směl sdílet s manželi, ale Mackenzie si tu nikdy nevařil. Představa, že si se starým párem bude muset povídat, mu poměrně záhy začala nahánět hrůzu, a tak se snažil přicházet a odcházet co nejnenápadněji, aby na někoho z nich v předsíni nebo cestou po schodech náhodou nenatrefil. V pokoji si k snídani zalil cereálie trvanlivým mlékem, pro kávu si zaskočil cestou do práce do Costy a večer si při návratu domů nechal s sebou zabalit jídlo z restaurace.

Domů! Nedokázal tomu kutlochu říkat domov. Bylo to jen místo, které obýval, a snažil se tu fyzicky vyskytovat pokud možno co nejméně.

Vrátil se až za tmy. V chmurných úvahách proseděl dvě hodiny v hospodě, než sebral sílu dojít si do čínského bistra pro večeři a vrátit se na pokoj. Po špičkách se vyplížil po zhasnutém schodišti, aby ho nezaslechli.

Lustr nikdy nerozsvěcel. Baterie stowattových žárovek, která v něm zůstala ještě z doby, než je zakázali, nějakým zázrakem přežila a ozařovala pokoj jako světlomety na fotbalovém stadionu. Vybavil si, jak strýc a teta na stará kolena také žili pod nesnesitelnou září předimenzovaných svítidel. Mackenzie se konfrontaci s realitou svého současného života raději vyhýbal, a tak teď do stínů pokoje vrhala tlumené světlo jen stará stojací lampa a noční lampička s kloubovým ramenem.

Odložil na stůl krabičku s jídlem, sklídil z křesla papíry a *Umění války* od vojevůdce Suna-c', těžce dosedl a začal se probírat došlou poštou, kterou si cestou vyzvedl

na stolku dole v předsíni. Letáky, dopisy, které mu přeposlala Susan, účet za energie, potvrzení o výši příjmů od bývalého zaměstnavatele. A černě lemovaná obálka s vystouplým ornamentem. Byla těžká a na omak hedvábně hladká. Ani ji nemusel otevírat, aby věděl, co v ní najde. Zmocnil se ho hluboký smutek.

Roky, jež uplynuly od chvíle, kdy nechal rodné Glasgow za zády, nikdy nepočítal. Nestál o to. Kdyby se život dělil na kapitoly, prvních sedmáct let by Mackenzie považoval za předmluvu, kterou by z rukopisu nejraději úplně vyškrtl. První kapitola jeho skutečného života začala až ten den, kdy se odstěhoval do Londýna.

Se sevřeným žaludkem obálku roztrhl a prolétl očima program obřadu. Nedalo se říct, že by tetu neměl rád, vlastně k ní tak nějak obecně moc citů nechoval, ať už pozitivních, nebo negativních. Zato strýce vyloženě nenáviděl. Teta se vždy podle svých nejlepších možností snažila situace, které její manžel vyvolával, nějak zvládnout. Mackenzie by nedokázal vysvětlit, proč cítí povinnost na její pohřeb přijet. Možná někde v koutku duše věděl, i když by to nerad přiznával, že vrátit se po dvaceti letech a pořádně to tomu dědkovi vytmavit bude určitá satisfakce.

Kdyby jen Mackenzieho kariéra u metropolitní neskončila takovým debaklem. O čemž se nicméně strýc neměl šanci dozvědět.

Ale stejně... Příští týden ho po pohřbu čeká nový začátek. Další kapitola. Třeba ke knize života tentokrát napíše lepší prolog. Zároveň nemohl takhle od píky začínat donekonečna. Děsil se obrátit další list. Nová práce, celá plejáda kolegů, které si může znepřátelit. Bez lidí by byl život o tolik jednodušší. S leknutím si uvědomil,

že ještě personálnímu nenahlásil, že může nastoupit až ve středu. Musí tam zítra zavolat.

A pak tu bylo samozřejmě jeho ztroskotané manželství. Pro strýce by nebylo nic jednoduššího než poukázat na Mackenzieho vlastní selhání. Jenže ten starý mizera se nemusí dozvědět ani o tomhle.

Mackenzie se se svou manželkou seznámil, když u policie začínal. Prováděla tehdy studii pro jednoho poslance, který zasedal v parlamentním výboru pro kontrolu činnosti ministerstva spravedlnosti. Byla to vášeň na první pohled. Půl roku skoro nevylezli z postele, nebo mu to tak alespoň zpětně připadalo. Radostem učinilo ráznou přítrž Susanino první těhotenství, ovšem krátce po porodu Alexe se do toho pustili znovu. S narozením Sophie se nicméně všechno změnilo. Probdělé noci a neustálý pláč je připravily o libido, rodinné povinnosti získaly navrch a teprve tehdy, během nekonečných nocí a víkendů i dovolených trávených doma, začali doopravdy poznávat jeden druhého. A to, co objevili, ani jednoho z nich příliš nenadchlo.

Susan začala hledat chyby na všem, co řekl nebo udělal, jako by si až nyní všimla, jak nemožně se chová v kontaktu s lidmi. Předhazovala mu, o kolik přátel přišli, kolik lidí urazil, kolik nadřizených ho přeřadilo na jinou pozici, jen aby se ho zbavili. Děti a jejich lásku si začala uzurpovat čím dál víc pro sebe a z jejich společného trojúhelníku ho úplně vyštípala.

On zareagoval tím, že se stáhl do sebe. Když zrovna neměl směnu, sedával dlouho do noci v podkrovní pracovně, pohroužený do studia, jako by snad vědění dokázalo vyplnit prázdnotu v jeho nitru. Učit se nové věci se pro něho stalo posedlostí, z níž ho dokázala vytrhnout

jen malá Sophia. Z nějakého důvodu ho měla ráda, ačkoli Mackenzie moc dobře věděl, že láska dcer k otcům žádné důvody nepotřebuje.

Na prsou mu zavibroval mobil. Sáhł do kapsy u košile a vytáhl ho. Přes Facebook mu psala Sophia.

» *Ahoj, tati.*

Vzal mobil do dlaní a odepsal oběma palci.

» *Ahoj, beruško.*

» *Stejská se mi.*

» *Mně taky, holčičko.*

» *Mrzí mě, že s tebou máma nemluví.*

Neodpověděl hned.

» *Určitě časem zase bude.*

Odeslala utrápený obličejík. Děti se nenechají obalamutit tak snadno.

» *Přijdeš v úterý večer na školní besídku?*

Zaváhal a ona, skoro jako by mu četla myšlenky, vzápětí dodala:

» *Vysvětlím mámě, že to neva. Všichni ostatní tam taky budou mít tátu.*

» *To víš, že dorazím, zlatíčko. Za nic na světě bych si to nenechal ujít.*

» *Budu zpívat celou písničku sama.*

» *Už se nemůžu dočkat, až tě uslyším. Na chvíli se odmlčel. Neměla bys být už v posteli, beruško?*

» *Vždyť jsem! Veselý obličejík.*

» *Ty píšeš pod peřinou?*

» *Pšť! Několik rozjařených smajlíků.*

» *Tak šup s mobilem do nabíječky a spát, miláčku. Uvidíme se v úterý.*

» *No jo. Odmilka. Mám tě moc ráda, tati.*

» *Já tebe taky, beruško.*

Ve skutečnosti se mu rozhovor vůbec nechtělo ukončit. Kdyby byl doma, usedl by k ní na pelest a něžně jí vískal dětsky jemné vlásky, dokud by nezavřela oči a ne-usnula. Dlouhou dobu vyčkával, skoro si přál, aby ještě něco napsala. Kurzor však jen prázdňě blikal a nakonec Mackenzie uložil telefon zpět do náprsní kapsy.

Vstal z křesla, přešel k pracovnímu stolu a otevřel krabičku s večeří. Určitě už stihla vystydnout a Mackenzieho mezitím přešel hlad. Něco však sníst musel.

Teprve tehdy si všiml, že zbloudilým listem papíru prosvítá blikající červená kontrolka na telefonním přístroji. Mackenzie zvedl sluchátko a stiskl tlačítko přehrávání.

„Mackenzie, tady Bill Beard. Víím, že u nás začínáte až v pondělí, ale chtěl jsem se zeptat, jestli byste se u mě ráno nezastavil.“

4. KAPITOLA

Sídlo Státní agentury pro boj se závažným a organizovaným zločinem se ukrývalo v komplexu kancelářských budov Citadel Place jižně od železniční trati mezi Vauxhallem a Lambethem. Budova z cihel, oceli a skla, která se vynořila před Mackenziem, když přicházel po Tinworth Street, nebyla ničím pozoruhodná. Zmocnila se ho tatáž sklíčenost jako předchozího večera. A k tomu intenzivní úzkost. Když vstupoval do řad Metropolitní policie, ani ve snu by ho nenapadlo, že skončí tady.

Dlaždice v recepci skrápělo jarní slunce a Mackenzie ohlásil slečně za pultem, že má schůzku s ředitelem Beardem. Požádala ho o chvilku strpení a zvedla sluchátko. „Za pár minut si pro vás někdo přijde.“

Přesněji řečeno šest minut a třicet tři vteřin. Mackenzie sledoval každou vteřinu, která mu odtikávala na hodinkách. Dorazil sem včas a dotklo se ho, že si jeho nový nadřízený nedokáže zorganizovat program tak, aby zvládl totéž.

Dveřmi prošla asi třicetiletá žena, pozdravila ho a suše mu stiskla ruku. Byla hubená a působila rozpačitě. K šedé sukni si oblékla modré punčocháče a vlasy si stáhla do ledabylého culíku. „Ruth Collinsová,“ představila se. „Jdete za panem Beardem.“

Vyznělo to spíš jako oznamovací věta, a tak Mackenzie neodpověděl.

Do výtahu nastoupili za trapného mlčení. Collinsová podnikla srdnatý pokus ticho prolomit, a když stiskla tlačítko třetího patra, podotkla: „Začínáte příští týden.“